

Til Olje- og energidepartementet

30. september 2019

Fra Øystein Førre

ot.forre@online.no

Holmboesgt 6A, 0357 Oslo

Høringsuttalelse vedrørende NVEs forslag til nasjonal ramme for vindkraftutbygging på land.

Oppsummering

Jeg sier et klart **nei** til NVEs forslag om å bygge vindkraft på land i norsk upåvirket naturlandskap. Skjer det, vil konfliktnivået eksplodere. Det vil være direkte voldtekt av naturen.

NVE har i sitt forslag til nasjonal ramme for vindkraftutbygging på land tatt ut 13 områder i Norge som de mener egner seg for videre vindkraftutbygging.

En rekke svært viktige lokale, regionale og nasjonale verdier synes overhodet ikke å være vektlagt i denne rammeplanen. NVE har ensidig satt til side de aller fleste motargumenter og tungtveiende innspill, og hatt ensidig fokus på områdets produksjons-potensiale. Det synes å være særdeles lite samsvar mellom det faglige grunnlaget i temarapportene og NVEs endelige utkast til såkalt nasjonal ramme. Rammeplanen bør derfor i utgangspunktet skrotes. Blir saken mot formodning tatt videre, må den bli gjenstand for behandling i Stortinget. En rekke stortingsrepresentanter har da også tatt til orde for dette.

Man kan for øvrig stille spørsmål ved om mandatet som Olje- og energidepartementet (OED) ga til NVE var i tråd med Stortingets ønske.

Verden har et alvorlig klima- og miljøproblem. Men den storstilte ødeleggelsen av norsk natur som nå er på gang med enorme arealinngrep for bygging av vindparker, til tross for stadig sterkere motstand fra folk flest, løser ikke dette problemet. Dessverre har landbasert vind-industri gått under den rikspolitiske radaren altfor lenge, og uerstattelige verdier for Norge er gått tapt, mens noen finansfolk, inkludert utenlandske selskaper og fond, har tjent seg rike. Norske politikere har latt det skure og gå. Den voldsomme subsidieringen av vindkraft på land, som ble satt i gang i 2012, og som skal fortsette til 2035, har vært et gedigent feilgrep. Norske vindbaroner har lenge utviklet vindkraftprosjekter på land, og så fort de har fått konsesjon har de solgt prosjektene til utenlandske investorer og tjent grovt på det. **Utlendinger eier nå ca. 90 % av all norsk vindkraft! Det må være tankevekkende for regjeringen Solberg.**

Mange av de kvalitetene som gjør Norge til det landet vi kjenner, er nå truet av forsøk på vind-industrialisering av unike, urørte områder. Norge kan og skal bidra i klima-arbeidet. Men det er komplett meningsløst at vi skal rasere norsk natur for å bidra til å forsyne resten av Europa med energi, som blir som en dråpe i havet. Europeiske land må selv ta ansvar og bygge ut mer fornybar energi nærmere brukerne. Norge har allerede "verdensrekord" i produksjon av fornybar energi og ligger langt foran andre nasjoner i elektrifisering av samfunnet med fornybar energi. Vi kan gjøre vårt gjennom oppgradering og modernisering av eksisterende vannkraftverk med minimale naturinngrep. HydroCen/NTNU har fastslått at med slik oppgradering er det mulig å øke den årlige

produksjonen med fra 22 til 30 TWh. Det fordrer et endret skatteregime, som nå favoriserer vindbaronene. Også på området energisparing og energieffektivisering er det mye å hente, om det er politisk vilje til det.

Og fordi vi har et overskudd av vannkraft her i landet, vil all ny vindkraft bety økt krafteksport. Ingen har klart å dokumentere at dette gir en klimaeffekt som står i noe rimelig forhold til den naturraseringen vindkraft på land i Norge innebærer.

Miljødirektoratet har selv uttalt ingen har gjort grundige vurderinger av om økt eksport av fornybar energi fra Norge til EU-land gir redusert CO₂ –utslipp der.

NVEs forslag til ramme har allerede ført til høylytte protester, demonstrasjoner, stor fortvilelse og frustrasjon. Ved en eventuell gjennomføring av planen vil konfliktnivået gi gjenlyd langt inn i Stortingets korridorer.

1.Hva denne saken gjelder

I St.meld. 25 (2015-2016) , Energimeldingen, ba regjeringen om at det utarbeides en nasjonal ramme for konsesjonsbehandling av vindkraft på land. Regjeringen fremholdt at det i dette arbeidet skulle foretas *gode avveininger av viktige miljø- og samfunnshensyn*, og at det skulle legges opp til en politikk som *demper konflikter* og bidrar til at de *beste lokaliteter* blir valgt.

Stortinget sluttet seg til at en slik ramme skulle utarbeides og gjentok nødvendigheten av gode avveininger av viktige miljø-og samfunnshensyn og at konflikter skulle unngås. I komiteinnstillingen (Innst.401 S (2015-2016)) understrekes det i tillegg at miljøutfordringene i forbindelse med vindkraft er knyttet til verdifulle naturtyper, fugleliv og landskap. Det må forstås dit hen at Stortinget mente at disse forholdene skulle spesielt ivaretas.

Men i det oppdragsbrevet som OED ga til NVE, heter det bare at formålet med denne rammen er å bidra til at de *best egnede vindkraftlokalitetene* blir valgt, og at disse områdene skal velges ut med utgangspunkt i *vindressurser og*

eksisterende og planlagt nettkapasitet. Dette skal så kun *avstemmes* mot andre viktige miljø- og samfunnsinteresser.

Når Stortinget var opptatt av avveining, må formålet ha vært at det skulle tas vare på naturen. Men når det i mandatet til NVE brukes ordet *avstemme*, må det forstås som at naturen kan underordnes næringsinteressene i forbindelse med utbygging.

Resultatet av NVEs arbeid er altså et mangelfullt forslag til ramme for vindkraft: De 13 områdene som er utvalgt som mest egnet for utbygging, er alle store sammenhengende, inngrepsfrie og villmarkspregede naturområder. Det dreier seg om de siste områdene i Norge med urørt natur, spredt bebyggelse, fritt for hyttebyer og alpinanlegg og annen industri. Det er områder for utmarksbeite, villreinområder og områder for naturbasert turisme. Det er de siste områdene der vi kan trekke oss tilbake og finne ro og stillhet. NVE vil ofre disse områdene og har isteden ekskludert allerede industrialiserte områder i kjente turistområder med tett hyttebebyggelse, høyfjellshoteller og tett løypenett og skianlegg. NVE sier klart at miljøkvaliteten i områder med store turist- og hytteanlegg er mer verdifull enn områder som er lite berørt av inngrep og derfor mer sårbart ut fra landskapshensyn. Dette er ganske oppsiktsvekkende..

Så tror NVE kanskje at det vil bli mindre konflikt om det blir bygget vindturbiner i mer sparsomt bebygde områder der kommunene har tatt vare på naturrikdommen gjennom generasjoner. Det er en grunnleggende feilslutning. For det er ikke slik at der det er mye natur og lite folk, der blir det lite motstand. Da overser NVE lokal fjellidentitet – helhetssammenhengen mellom bevissthet om fjell, natur, røtter, tilhørighet, historie, verdier, identitet og stolthet. Lokale folk har identitet, tilknytning og stolthet og røtter i regionen, noe NVE dessverre ikke ser ut til å ha forstått.

Jeg reagerer på NVEs kriterier for å definere *egnethet for utbygging*. NVE har ikke vurdert de lokale og regionale innspillene til rammeplanen. Nasjonale faglige råd fra Miljødirektoratet og Riksantikvaren med solid dokumentasjon for områder som disse instanser vil ekskludere fra rammeplanen er det ikke tatt hensyn til. Det er ganske tydelig at det er vindressursene - næringsinteressene – og interessene til vindkraftlobbyen som er prioritert. Det blir derfor direkte galt når olje- og energiministeren i et innlegg i Bergensavisen 23.mai d.å. hevder at å ”styre lokaliseringen bort fra verdifulle og sårbare områder er et viktig formål med nasjonal ramme”. Det er jo det absolutt motsatte som her har skjedd.

Det ville vært mer i tråd med Stortingets ønske om avveining av viktige miljø- og samfunnshensyn å innpasse vindkraftanlegg i områder der slik og annen

industri allerede finnes og inngrep allerede er gjort. Hvis det da i det hele tatt er klok og fremtidsrettet politikk å bygge ut mer vindkraft på land i Norge, kraft som eksperter hevder at vi ikke trenger her til lands og som i hovedsak (3/4) eksporteres til andre europeiske land? (Se pkt. 4 nedenfor). I tillegg fremstår manglene i kunnskapsgrunnlaget som presenteres i nasjonal ramme for vindkraft som betydelig i flere sammenhenger. (Se pkt. 3 nedenfor).

2. Klima mot natur?

Mengden av urørt natur i Norge er blitt kraftig redusert de siste tiår. Ja, verden har et alvorlig klima- og miljøproblem. Verden trenger fossilfri energi, men er det forsvarlig å industrialisere urørt norsk natur for å løse dette problemet? Klimaproblemet må ikke bli naturmiljøets verste fiende. Ekte naturvern må stå på to ben. Det ene er vern av naturen. Det andre er å få ned klimagasser. Vi må ikke la det ene beinet spenne beinkrok på det andre. Vindkraftverk hører ikke hjemme i norsk urørt natur. Det er så enkelt som det.

Klodens mest akutte trussel er tap av natur.

Den nylig fremlagte rapporten fra FNs naturpanel om krisen for naturmangfold legger ansvaret for artsdød på menneskers utbygging og utnyttning av naturen. Over store deler av kyst- og fjell-Norge sprenger anleggsmaskiner seg vei innover urørte fjell og heier. Villmarkspreget natur har ikke bare en egenverdi som vi må bevare for etterslekten. Den inneholder viktige økosystemer, leveområder og forflytningskorridorer for arter, og den har betydning for naturens evne til å tilpasse seg klimaendringer. Kraftige anleggsveier fragmenterer viktige habitater. Økosystemer og leveområder som rases og CO₂ – lagrede myrer som ødelegges? Slik kan vi ikke ha det i våre fjellområder.

I forslaget til nasjonal ramme heter det at NVE har vurdert alle delene i forbindelse med anleggsarbeid for bygging av vindkraftverk. Men NVE har ikke vurdert klimamessige konsekvenser av inngrep i naturtyper som inneholder mye karbon i jordsmonnet, som myr og våtmarker. Og i tillegg fremgår det at NVE ikke engang er kjent med at det er gjort undersøkelser av klimagassutslipp fra bearbeiding av jordsmonn i forbindelse med slikt anleggsarbeid. Men i Aftenposten 10. mai d.å. har to forskere ved NTNU uttalt at konsekvensene av ødeleggelse av myr i kjølvannet av vindkraftutbygging har vært studert i mange år og at en sentral konklusjon er at utbygging i intakte myrområder må unngås helt. Utslippene av CO₂ vil kunne være så høyt i slike områder at vindkraftanleggene ikke kan kompensere for det. Forskerne opplyser at i Norge har vi et årlig utslipp på om lag 5,5 millioner tonn CO₂-ekvivalenter fra drenert myr. Det tilsvarer 10% av våre nasjonale klimagassutslipp!

3. Hvordan havnet vi i dette utføret og hvem tjener på det?

Når det hevdes at vindkraftutbygging i Norge vil være et viktig bidrag til redusert utslipp av klimagasser i Europa, har altså Miljødirektoratet uttalt at det ikke er mulig å dokumentere at dette er tilfelle. Og om Norge eksporterer 10 eller 50 TWh, blir det uansett bare brøkdeler av Europas el-behov. Europa bruker i dag 3 500 TWh "elektrisitet" (godt over halvparten er laget av kull og gass). Norsk eksport av kraft er derfor uten betydning i et europeisk klimaperspektiv. Flere av de landene som nå investerer i vindkraft i Norge er i ferd med å fase ut bygging av vindkraft hos seg selv for å spare egen natur. Sveits vil ikke bygge vindturbiner i egen fjellnatur, men foretrekker å tjene godt på å investere i bygging i Norge. Også i Tyskland har utbygging av vindkraft støtt på stor motstand. Men statsministeren har i Tyskland-strategien raust lovet Tyskland å forsyne landet med vår grønne energi. Dermed investerer tyske bedrifter i Norge med god profitt. I alt 15 av de 18 vindkraftprosjektene som skal stå ferdig i 2020 har utenlandske selskap og pensjonsfond som eiere.

Driveren bak den storstilte vindutbyggingen i Norge er muligheten til å tjene penger.

At norsk og utenlandsk næringsliv ønsker å industrialisere vår natur for å tjene penger er ikke nytt. Det nye er at dette pakkes inn i klimavennlig retorikk. De prøver å fremstå som grønne aktører som vil redde kloden. Og de tror at den pengestøtten de gir til miljøorganisasjoner, styrker deres omdømme. Men der tar de feil. Og det gjør også de miljøorganisasjonene som lar seg kjøpe og bruke av industrien.

Folk flest gjennomskuer dette nå. Det burde NVE også ha gjort.

Vindkraftutbyggingen er også et meningsløst økonomisk sluk. Milliarder av våre skatte kroner planlegges brukt på bortkastede vindkraft-subsidier. Norge har forpliktet seg til å betale subsidier i form av el-sertifikater frem til 2035 for alle fornybarprosjekter som starter opp innen 2021. Er det derfor det nå haster med å få vedtatt en nasjonal ramme for utbygging? Vindkraftbransjen slipper alle offentlige avgifter (og de fleste) skatter som stat og kommuner normalt får sine inntekter fra. Bransjen nyter godt av gunstige avskrivningsregler og i tillegg spekuleres det i at det vil komme en vesentlig prisstigning på kraft når nye eksportkabler snart kommer i drift. Strømregningen er det alle oss andre som må ta.

Skal vi akseptere at norske naturverdier eksporteres til land som er fullt i stand til å håndtere overgangen til fornybar energi på egen hånd? Skal vi akseptere å sende vindkraft fra Norge til kontinentet med store tap (15-20 %) gjennom

lange og kostbare kraftlinjer på land og i sjø når disse landene utmerket godt kan produserer vindkraft – og solkraft – selv? Dette dreier seg ikke om klima, men om investering og profitt for noen få, inkludert aktive norske finansfolk, med tap av naturmangfold og friluftsliv for nordmenn flest. Mange av de kvalitetene som gjør Norge til det landet vi kjenner, er nå truet: rik fuglefauna, lite påvirket utmarksnatur, reinens beite- og kalvingsområder, reinmosen, rypenes habitat, seterdrift og gammelt kulturlandskap. Ønsker NVE at dette skal være til salgs med gevinst til vindbaronene?

Det heter at vi må legge til rette for "lønnsom" utbygging av fornybar energi i Norge, dvs. vindkraft på land. Lønnsomt for hvem? For fjellrypene, hubroen og villreinen? For de som lever av høyfjells-landbruk og er avhengig av utmarksbeite? For norsk friluftsliv?

4. Trenger vi vindkraft?

Da Norge signerte EUs fornybardirektiv, forpliktet vi oss til å øke vår produksjon av fornybar energi. I praksis betød det visstnok vindkraft og ble kalt "bærekraftig" og "grønt skifte". Men det er direkte misvisende fordi Norge allerede for hundre år siden foretok et grønt skifte og er mer enn selvforsynt med ren, stabil og fornybar vannkraft. Hvorfor skal vi "skifte" enda en gang med storstilt utbygging av en ineffektiv, arealkrevende og tilfeldig strømproduksjon som vi ikke trenger og som hos oss er spesielt ødeleggende fordi vi bygger i naturen, og dermed bygger ned naturen for generasjoner fremover? Kanskje for alltid? Norge har allerede – relativt sett – verdensrekord i produksjon av fornybar energi og ligger langt foran andre nasjoner i elektrifisering av samfunnet med fornybar energi.

Bak de åpenbare naturødeleggelsene ligger dessuten mange skjulte miljøkostnader. Ekspertene har fremholdt at hvis man regner at Norge bygger 3000 turbiner, et ikke urealistisk tall, kreves det nærmere 1 500 000 tonn stål produsert med kullkraft, og det brukes fossil energi til bygging av flere tusen kilometer anleggsveier, betongfundamenter og annet som kreves for anleggene.

Hva slags klimaregnskap blir det når det er beregnet at hver enkelt turbin bidrar til utslipp av 105 tonn CO₂ bare til betongfundament alene. Dertil kommer armeringsjern, anleggsarbeidet og produksjon av turbinene.

Og når 9000 turbinvinger, noen av dem så lange som et Concord-fly, skal skrotes etter 20-25 år, får man **enorme avfallsmengder**. Det blir et digert, kanskje uholdbart avfallsproblem. Det står intet om håndteringen av disse og andre miljøkonsekvenser i NVEs rammeplan. Erfaring viser at det er store

sjanser for at driftselskaper går konkurs og mangler penger til opprydning, gjenvinning, resirkulering og forsøk på "tilbakestilling". Det er kommunene som i praksis vil bli sittende igjen med ansvaret for opprydningen.

I 2018 ble det produsert nær 3,9 TWh vindkraft i Norge fra 32 vindkraftparker med til sammen 597 turbiner. Det tilsvarte fattige 2,6 % av all norsk kraftproduksjon.

Det er helt andre grønne måter å øke vår produksjon av fornybar energi på.

Norge er som nevnt mer enn selvforsynt med ren, stabil og fornybar vannkraft. Det hevdes at for å elektrifisere Norge vil det kreve vindkraft i størrelsesorden 30 TWh innen 2040. Men 30 TWh mer fornybar energi i Norge kan skaffes uten en eneste vindturbin. Norge har 1070 vannkraftverk som forsyner landet med mer strøm enn vi forbruker. Overskuddet er i snitt på 10-15 TWh som vi eksporterer. Og vi kan effektivisere. Norge sløser med energi. Derfor er energisparing og effektivisering veien å gå. Vi er verdensledende på oppgradering av eldre vannkraftverk og har bidratt med vår kompetanse rundt om i verden. Opprustning og fornyelse og utvidelse av norske vannkraftverk kan gi like mye strøm som all planlagt vindkraft på land, og med minimale naturinngrep. Det er et etterslep på 150 milliarder kroner ved norske vannkraftverk. Potensialet for modernisering og effektivisering er enormt – om det er politisk vilje. Professor ved NTNU, Leif Loa, har i Dagens Næringsliv 12. mai d.å. pekt på at 15 til 20 % produksjonsøkning fortsatt kan hentes ut av det eksisterende vannkraftsystemet. Det tilsvarer 20-30 TWh. Hvorfor skjer ikke det? Fordi opprustning og utvidelse av vannkraftverk blir i dag skattlagt med et helt annet og negativt skatteregime enn for andre fornybare energikilder. Oppgradering blir ikke lønnsomt og med dette feilmotiverte skattesystemet kaster Norge bort muligheten til å få gjennomført den mest miljøvennlige elektrisitetsproduksjonen.

Videre har regjeringens eget enøkorgan, ENOVA, påpekt at vi kan spare minst 10 TWh gjennom energieffektivisering i boliger, industri- og yrkesbygg. Til sammen vil dette gi minst de 30 TWh innen 2040 som det hevdes at konsesjonsgitt vindkraft vil gi oss. Men det er mer stas med vindkraftutbygging.

Da kan man spørre om det er klimapolitikk som gjelder eller næringspolitikk underlagt markedsøkonomi med utbytte som drivkraft under dekke av å være klimavennlig.

Gir vindkraftutbygging på land arbeidsplasser og inntekt lokalt? Ja noen arbeidsplasser blir det i anleggsfasen. Men deretter blir det minimalt med lokal utvikling, boligenes verdi synker, turistene forsvinner. Den lovede verdiskapningen kan bli en kortvarig glede. I dag foreligger det ingen plan for

hvordan kommunene skal få mer igjen for eventuell utbygging i form av skatt eller lokal verdiskaping. I vurderingen av potensielle offentlige inntekter fra utbygging av vindkraft må kommuner veie forventede skatteinntekter opp mot tap av inntekter fra annen virksomhet, som for eksempel fra turistnæringen. Tap som disse og andre lokale bedrifter blir påført som følge av fall i aktivitet og turisttrafikk må håndteres, så vel som nedgang i verdi på fast eiendom. Og det er ingen hjemfallsrett for vindkraftverk. Noen kroner havner i kommunekassa, men hva skjer når konsesjonene går ut om 25 år? Ingen vet. Lokalsamfunnene kan bli sittende igjen med smuler.

Det er noe uverdig over dette. Vi reduserer oss til et u-land. Et land som inviterer inn utenlandske aktører for å tappe naturressurser, uten at vi bidrar verken med kompetanse eller industriutvikling. Vindkraftutbygging setter på spill vår viktigste kollektive verdi – gleden over og respekten for naturen. Uten slike kollektive verdier forvitrer et samfunn.

5. Konsekvensutredning er påkrevd

Det er et faktum at bruksverdien av naturområdene, både for folk flest og som grunnlag for turistnæringen, ikke er tatt med i regnestykket når det sies at utbygging av vindkraft vil være lønnsomt. Disse verdiene er vår felles arv og skal ikke skusles bort for sølvpenger. Naturen har en verdi i seg selv og urørt natur kan aldri gjenskapes.

Da er det interessant at NVE selv innrømmer at vi mangler kunnskap om viktige naturgrunnlag og kulturminner og om de faktiske virkningene og kostnadene ved vindkraft på land. **Burde vi ikke først få en grundig kartlegging av natur og arter i Norge og hvordan vi kan ta vare på dem? Er det ikke et behov for en konsekvensutredning over de naturmangfold-verdiene som går tapt ved industriutbygging? En systematisk risiko- og sårbarhetsanalyse og et miljøregnskap før regjeringen eventuelt går videre med å utarbeide en nasjonal utbyggingsplan?** For vindkraftutbyggerne fører ikke inn tap av naturmangfold, av ulike arter, fugler og insekter, friluftsliv, tap av livskvalitet, verditap på hus og hytter, tap av lokal næringsinntekt, av turisme og varig ødelagt landskap i sine kalkyler.

I dag gis ikke naturarealer og arts mangfold en økonomisk verdi når utbygging av kraftverk vurderes. Men å ødelegge store urørte naturarealer for vindkraftutbygging er voldtukt av naturen og tyveri av fremtidige generasjoners naturarv. Når økosystemer kollapser, kan de ikke kjøpes tilbake.

6. Kommunens bruk av arealplanen og norsk energipolitikk

Motstanden mot nye vindkraftverk er heldigvis sterkt økende, ikke minst fordi det nå for alvor begynner å gå opp for folk hvor ødeleggende slike anlegg er. I tillegg til den voldsomme raseringen av landskapet, med tilhørende tap av arts mangfold, kommer det stadig klarere frem at støyproblemene er sterkt underkommunisert fra utbyggenes side. Ikke minst kommer det nå alarmerende rapporter om skadevirkningene av infralyd.

De aller fleste områdene som er aktuelle for vindkraftverk ligger i LNF-områder (Landbruk-Natur-Friluftsliv). LNF er en reguleringsstatus i kommunenes arealplan. Det kan i utgangspunktet ikke bygges vindkraft i et LNF-område. Gjennom aktiv bruk av arealplanen har kommunene i praksis en reell veto rett mot vindkraft i egen kommune. Mange lokalpolitikere er faktisk ikke klar over dette. For ti år siden fikk vindkraftindustrien gjennomslag for at kravet til lokal byggetillatelse for vindkraftverk ble tatt ut av plan- og bygningsloven. Det kreves i dag heller ikke lokal reguleringsplan. Konsesjon gis av NVE i henhold til energiloven, og NVE trenger i dag ikke ta hensyn til hva kommunen måtte mene. Dette har skapt den misoppfatning at kommunestyret er redusert til bare en av flere høringsinstanser i vindkraftsaker. Det er riktig, men samtidig feil. Kommunene kan ikke nekte NVE å gi konsesjon. Men selv med konsesjonen i orden er utbyggeren likevel avhengig av kommunens velvilje. For utbygging kan ikke skje i strid med kommunens arealplan. Og den er det vel kommunen som bestemmer over.

Energipolitikken er splittet opp og fremmedgjort for folk flest. EUs energimarked, EUs 3. og 4. energipakke, ACER, ESA, nordisk kraftmarked, eksportkabler, internasjonale avtaler og regelverk. Det er mye å prøve å sette seg inn i. Nå kommer energipakke 4. Tas den inn i norsk lov forplikter Norge seg etter elektrisitetsdirektivet art. 3 å ikke legge hindringer i veien for investeringer i variabel og fleksibel energiproduksjon eller nye utenlandskabler. I art. 8 har EU detaljerte regler for konsesjonsbehandling av nye vind- og vannkraftverk. Her må Norge bidra til EUs mål om 32% fornybar energi innen 2030, uavhengig av at Norge har nær 100% fornybar energi fra vannkraft. Utenlandskablene skal sikre at strømpris/nettleie bli så høy at vindkraft lønner seg.

Norsk vindindustri som "Europas grønne batteri" er en markedsbløff som brukes av politikerne for å selge seg inn i EU. Det forvirrer folk om hva et skifte til fornybart samfunn egentlig dreier seg om. Sannheten er at Norge eksporterer stabil vannkraft og bruker egen ustabil vindkraft når det er

overskudd, og importerer stabil kull- og atomkraft. Og at eksportkabler betyr å importere europeisk strømpris til norske forbrukere.

7. Avslutning

Grunnlovens §112 er tydelig : ”Enhver har rett til et miljø som sikrer helsen, og til en natur der produksjonsevne og mangfold bevares. Naturens ressurser skal disponeres ut fra en langsiktig og allsidig betraktning som ivaretar denne rett også for ettertiden.” Tydeligere kan det ikke sies hvilke rettigheter og plikter norske myndigheter har. Det er nå opp til den norske regjering å beslutte om den vil kjempe for at viktige naturområder skal bevares for etterslekten, eller om de skal raseres.

I lys av sakens betydning anmoder jeg om at OED beslutter å skrote NVEs forslåtte nasjonale ramme for vindkraftutbygging. Dersom forslaget ikke skrotes må det legges frem for Stortinget. Utbygging av vindkraft kan forandre landskapet i Norge på en mer dramatisk måte enn noe annet naturinngrep. En slik sak må få en solid demokratisk forankring.

Å bygge vindturbiner i uberørt natur er å gå baklengs inn i fremtiden.

Øystein Førre

(Sign)

ot.forre@online.no

Holmboesgt 6A, 0357 Oslo